Ao. 1856. Zaturdag

No. 12. 26 Januarij.

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD.

Gouvernements-Secretarie.

Aanzoek voor Vrijgeving.

1856. 21 Jan. Van het slavenkind *Klaas*, geboren in 1849, zoon van *Louiza*, toebehoorende voor den vrijdom aan J. A. Oosterholt.

» » Van het slavenkind *Lodewijk Hendrik*, geboren in 1856, zoon van *Carolina*, toebehoorende aan H. G. J. van Kempen.

» » Van de slavin *Petronella*, geboren in 1817, dochter van *Johanna*, toebehoorende voor den vrijdom aan de Wed. H. Rocquette.

» » Van de slavenkinderen: *Johanna*, geboren in 1850 en *Albert*, geboren in 1852, beide kinderen van *Arriette*, — en *Affiba*, geboren in 1849, dochter van *Gratia*, allen toebehoorende aan M. Kaas.

» » Van den slaaf *Victor*, geboren in 1812, waarvan de moeder onbekend is, toebehoorende aan plantaadje *Broederhoop*, divisie *beneden Cottica*.

» » Van het slavenmeisje *Georgstina*, geboren in 1842, dochter van *Johanna*, toebehoorende aan S. Soesman Jr. n. ux.

» » Van de slavin *Coquette*, geboren 1790, waarvan de moeder onbekend is, toebehoorende aan M. M. van Negreb.

De waarnemende Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Derde afkondiging.

Gouvernements-Secretarie.

Paramaribo, den 21 Januarij 1856.

Van wege Zijne Excellentie, den Heer Gouverneur dezer kolonie, wordt hiermede bekend gemaakt, dat, tengevolge van het door Ester Arrias geboren Mesquita gedaan verzoek, *Brieven van Manumissie* zijn verleend geworden, aan de haar voor den vrijdom toebehoord hebbende slavin *Meintje I*, geboren in 1818, dochter van *Bebe*; — en dat gemelde gemanumitteerde voortaan de namen zal voeren, van:

Meintje Jacquelina Alias.

De waarnemende Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Burgerlijke Stand.

Paramaribo, den 25 Januarij 1856.

Op heden zijn in ondertrouw opgenomen:

Isaac Aron Samuels
en
Rachel Fonseca.

De Adjunct Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
A. F. VAN AMSON.

Eerste afkondiging.

POLITIE.

Gedurende de afgeloopene week is bij de Politie opgaaf gedaan, dat zich uit de stad en hare omstreken heeft verwijderd:

Den 21n. Januarij, De slavenjongen *Charles*, aankomende H. A. Monsanto Fils.

Terwijl sedert 1 October ll. als afwezig zijn opgegeven:

1o. De slaaf *Present*, aankomende A. Mac Donald.

2o. De slaaf *Abraham*, aankomende Js. Fernandes Jr.

en 3o. De slaaf *Abuis*, aankomende den Boedel J. H. Putscher.

Elk en een iegelijk wordt ernstig aangemaand, om voorzeide slaven niet op te houden te huisvesten, of voor zich te doen arbeiden, daar men zich door zoodanige handelwijze zou blootstellen aan de straffen bij de Publicatie van 5 Februarij 1834, G. B. No. 1, vastgesteld.

Paramaribo, den 25 Januarij 1856.

De Procureur Generaal,
J. Æ. LISMAN.

Transport.

(1621) Den 22sten Januarij 1856. D. M. Uhlenkamp aan D. P. Becker voor hare kinderen, van het Erf en daarop staande Gebouwen, aan de *Grave of Soldaten straat*, N. W. La. B No. 33, O. W. La. D No. 67.

Paramaribo, den 23 Januarij 1856.

De Griffier bij het Geregtshof,
MARTINI VAN GEFFEN.

Transport.

(1630) Den 24 Januarij 1856. J. Gisius aan S. Abendanon Sz., van aandeel in het bloote Erf aan de *Grave of Soldaten straat*, N. W. La. B No. 19 O. W. La. D No. 46.

Paramaribo, den 25 Januarij 1856.

De Griffier bij het Geregtshof,
MARTINI VAN GEFFEN.

Paramaribo, den 23 Januarij 1856.

In opvolging van het bepaalde bij art. 26 van het Reglement voor het Departement der *Onbeheerde Boedels*, worden belanghebbenden hierbij geïnformeerd, dat de boedel beschrijvingen van de *insolvente* boedels van Pieter Nemelo en Judith Henriques Moron Echtgenoot van Daniel Raphaël Fernandes, benevens de Rekeningen en Verantwoording en daarop geformeerde balancen, gedurende den tijd van *drie* weken ter Secretarie van het Collegie van Commissarissen voor het opgemeld Departement ter *visie* liggen, met inthimatie, om, wanneer de Crediteuren eenige aanmerkingen, het zij op de gegrondheid en de hoegrootheid der daarbij voorkomende schuldvorderingen, hetzij op de rangschikking der Crediteuren, of eenige remarques of debatten op de rekeningen en verantwoording mogten hebben, daarvan binnen den tijd van *drie* weken, na den dag waarop de bevoegdheid om van deze stukken *visie* te nemen, is geëxpireerd, bij eenig behoorlijk schriftuur aan Commissarissen te doen blijken.

De Secretaris,
[1635] J. ELLIS.

Paramaribo, den 23 Januarij 1856.

Naar aanleiding van art. 37 van het Reglement voor het Departement der *Onbeheerde Boedels*, zullen de repartitie rekeningen van de boedels van Constantijn John Alexander Fiaco, Carolina van Linck, Theodorus Willem Lenaar, zich geschreven hebbende Spillenaar, Willem August van der Hart en Engelbertus Julius Hendricus van Kempen, gedurende den tijd van *veertien* dagen ter Secretarie van het Collegie van Commissarissen voor het Departement der *Onbeheerde Boedels*, voor belanghebbenden ter *visie* liggen.

De Secretaris,
(1636) J. ELLIS.

[1326] De Curator bij het Departement der *Onbeheerde Boedels* als beheerende den boedel Elisabeth Christina van Wakker, zal over *zes* weken den juisten dag nader te bepalen in het openbaar doen verkoopen:

Het *een derde* aandeel in het Huis en Erf op den hoek van de *Klipsteenen* en *Wageweg straten*, bekend onder N. W. La. B No. 204.

Paramaribo, den 25 Januarij 1856.

De Curator voornoemd,
CHs. LIONARONS.

Plan eener kolonisatie in Suriname.

(Uit het Tijdschrift West-Indië.)

Te vergeefs zal men onder Suriname's bevolking zoeken naar eene zaak, welker heilzame strekking meer algemeen erkend wordt, dan Europesche kolonisatie. De verschillende, in den loop van jaren genomene proeven, mogen gebrekkig geslaagd, of mislukt zijn; niet te min hebben zij der bevolking de overtuiging gegeven, dat kolonisatie met Europeanen in Suriname mogelijk is; en ieder weldenkend

verheugt zich wanneer hij van plannen tot kolonisatie hoort spreken, die mogelijk ten uitvoer zullen worden gelegd.

Deze overtuiging deelt ook dat gedeelte van Nederlands bevolking, dat Suriname en deszelfs lotgevallen, al is het dan ook slechts van verre, heeft leeren kennen.

Maar, vraagt men: hoe is het mogelijk, dat eene zaak, als die van kolonisatie, niet wordt aangevangen, of, waar men begonnen is, met meer kracht doorgezet, wanneer zij zoo volmondig erkend wordt, de beste strekking voor Suriname te hebben?

Veel zou hierop te antwoorden zijn; doch bepalen wij onze antwoorden slechts tot twee:

De Surinaamsche bevolking is niet bij magte zelve eene kolonisatie te bekostigen, die, om aan het doel te beantwoorden, op ruime schaal dient te worden voortgezet.

En, de Nederlandsche bevolking heeft, door het mislukken van zoovele kostbare proeven, het vertrouwen, zoowel op de geschiktheid en rijkdom van Suriname, als op deszelfs bevolking verloren.

Redenen genoeg, waarom in Suriname en Nederland veel wordt besproken en geschreven, doch weinig — of liever, met betrekking tot hetgeen er te doen is, — *niets* wordt gedaan; en in de daad redenen te over, om ieder, die het met Suriname wel meent, met bezorgdheid te vervullen, en steeds te doen uitzien naar middelen, om met krachtige hand het, voor Suriname bestaande, noodlottig misverstand, op te heffen.

Geldleeningen daartoe aan te gaan, is gewaagd. Dit zal niemand, die weet, welke gevolgen het overplaatsen van Europeanen naar herwaarts kan na zich slepen, tegenspreken.

Eene nationale loterij daar te stellen, met het uitsluitend doel om aan koloniserend gezinde lieden vrijen overtogt te verschaffen, kan men geenszins als gewaagd achten.

De loterij zou kunnen worden ingerigt op de volgende wijze:

Duizend loten à *f* 12, — brengen *f* 12,000 bijeen. Hiervan kunnen onder de duizend loten *f* 10,000 worden uitgeloot, in dier voege, dat vijfhonderd loten den inleg zullen verliezen of *nieten* trekken, terwijl onder de overige vijfhonderd loten de som van *f* 10,000 wordt verdeeld als volgt: 1 prijs van *f* 1000, 4 prijzen van *f* 250, — 10 prijzen van *f* 100, 20 prijzen van *f* 50, — 25 prijzen van *f* 20, en 440 prijzen van *f* 12,50.

Deze prijzen kunnen worden uitbetaald met eene korting van 5 pCt. tot dekking der kosten van administratie.

Wanneer twee loterijen 's jaars uitspeelden, zou men telkens eene som van *f* 2,000 verkrijgen toereikende om tien huisgezinnen over te plaatsen.

Mogt eene zoodanige loterij worden in werking gebragt; dan zou de twijfelgeest van Nederlandsche kapitalisten worden opgeheven door de omstandigheid, dat Suriname zelve pogingen tot opbeuring aanwendt en zou men in het algemeen, bij volk en regering in Nederland, een geest tot medewerking aan Suriname's behoud opwekken, dien het behoeft en verdient!

Doch er zijn bedenkingen tegen de invoering dezer loterij; de voornaamste is: of men duizend deelhebbers vinden zal? Ik geloof ja, daar ook diegenen zullen deelnemen, welke meer de mogelijke winst, dan het algemeen belang op het oog hebben; doch waaraan ik er, onder dat gedeelte van Suriname's bevolking, dat eenige aanspraak op beschaving maken kan, nog slechts weinigen zou kunnen aanwijzen.

Andere bedenkingen van ondergeschikt belang meen ik hier niet te behoeven op te lossen.

Maar ik zou eene loterij, zoo als door mij wordt voorgesteld, niet te min ondoelmatig achten, ware ze niet voor uitbreiding vatbaar. De aankomst van tien huisgezinnen 's jaars is onvoldoende om Suriname van een gewissen ondergang te redden; daarvoor wordt een grooter aanvoer van werkbare handen vereischt. Er kan ook eene Nederlandsche loterij voor landverhuizing naar Suriname worden opgerigt, te beginnen met vierduizend loten, waardoor aanvankelijk een gezamentlijk bedrag van *f* 20,000 zal worden verkregen, om jaarlijks aan driehonderd kolonisten vrijen overtogt te verschaffen.

Voor eene kolonisatie in Suriname acht ik de middenklasse, of die der burgers of kleine landhuurders bijzonder geschikt. Onder deze zijn er, die, om te emigreren, slechts op eene gelegenheid tot vrijen overtogt wachten en uitrusting en vestiging eenigzins kunnen goed maken, doch de middelen missen, om daarenboven den overtogt, dikwijls met zeer talrijke gezinnen, te bekostigen; maar vindt men ook de bekwaamste landbouwers, fabriekanten en ambachtslieden voor eene ruime keuze om Suriname een kern van bevolking te schenken, zoo als het voor deszelfs opkomst noodig heeft.

Om de ontvangst en vestiging van kolonisten voor te bereiden, zou men wel eenige geldelijke voorschotten kunnen behoeven, welker verkrijging echter geen bezwaar kan opleveren, dewijl zij bij de aankomst van kolonisten dadelijk weder kunnen terugkeeren.

Is men evenwel in Suriname van één gevoelen, dat er gekoloniseerd worden moet, en mag ik eenige hoop voeden, dat mijn plan, om landbouwers te verkrijgen en in Nederland vertrouwen en medewerking op te wekken, *eenige* goedkeuring zal vinden? Ten opzigte der vestiging van kolonisten is men zeer verdeeld, en vrees ik *weinige* goedkeuring te zullen erlangen, op hetgeen ik daarover nog denk in het midden te brengen.

Niemand zal ontkennen, dat de zekerste en eenigste weg, dien men ter kolonisatie van Suriname diende in te slaan, het bevolken der plantaadjen is; ten einde de negers, voor zooverre dit noodig zal zijn, door vrije Nederlandsche arbeiders te vervangen, of allengs aan effecten eene meerdere uitbreiding te kunnen geven.

Velen met mij achten zoodanige kolonisatie de beste, doch stuiten op de Surinaamsche wijze van landbouw, onmogelijk met voordeel door Europesche boeren te beoefenen, doch niettemin, door bekwame boeren op Europeschen leest te schoeijen.

Geen ommekeer van zaken kan worden verlangd, maar wel eene geleidelijke ontwikkeling, om bij de ontwikkelingen, die elders plaats grijpen, niet ten eenenmale achter te blijven en steeds de voordeelen derzelve te moeten derven.

De vesting der kolonisten in den omtrek der stad, heeft de ondervinding ons als uitvoerbaar doen kennen. Als gevolg eener zoodanige plaatsing van kolonisten op groote schaal mag men verwachten een uitgebreiden veestapel niet alleen, maar in de toekomst, zeer waarschijnlijk, de vervanging van de meeste vreemde levensbenoodigdheden door inlandsche voortbrengselen.

Willen enkele kolonisten zich in de bovenlanden, of afgescheiden van de oudere bevolking nederzetten om daar vrij in alle opzigten vrij te leven; geen land als Suriname biedt daartoe schoonere gelegenheid aan. Vele Nederlandsche boeren zijn met belangrijke kapitalen naar elders gegaan, om afzondering en vrijheid te zoeken, die zich hunnen stap beklaagd hebben. Aan de boorden der meeste rivieren zouden deze lieden, voorgegaan of geleid door een der oudere kolonisten, zich kunnen vestigen; daar deze bezet zijn met de kostbaarste houtsoorten, wier veiling en verkoop de kosten der vestiging voor een deel kunnen goedmaken.

In het vervolg, wanneer aan de kolonisatie de gang gegeven is, zullen vestigingen, als die van Groningen, aan Saramacca, uitvoerbaar zijn en met minder bezwaren gepaard gaan. Dan ook zullen zoodanige nederzettingen wenschelijk worden, al ware het alleen, om aan Suriname eene betere staathuishouding te bezorgen.

Over het vestigen van kolonisten heb ik, in verband met het loterij-plan, iets moeten zeggen. Aan deze aangelegenheden verdient echter de algemeene aandacht, zoowel als aan de loterij eene algemeene deelneming te worden geschonken.

Suriname is te helpen en moet geholpen worden; niet door geldleeningen en zelfs niet door giften. De lotgevallen van Suriname nagaande; zien wij dat iedere leening, edelmoedig geopend, en met de beste voornemens tot teruggave aangegaan, onvoldaan is gebleven en geen doel heeft getroffen; — zien wij, dat iedere poging tot behoud, doch buiten medewerking des volks genomen, is mislukt. — Een spoorslag te meer om tot zelfbehoud een middel aan te grijpen, waaraan allen de hand zullen kunnen leggen.

Dit is het wat ik met mijn voorgesteld plan heb beoogd. Gaarne zou ik Suriname's bevolking vereenigd zien tot de deelname aan eene loterij, om bekwame kolonisten te verkrijgen, maar ook vereenigd zien, om hun in het verkrijgen van een bestaan behulpzaam te zijn, en zoodoende mede te werken aan de verbetering van Suriname's toestand.

Moge daardoor de beoefening der landhuishoudkunde, welke in lateren tijd zulke vorderingen heeft gemaakt, zooveel ingang vinden, dat wij, in plaats van ons naar naburige kolonien te moeten wenden, zelven als voorbeeld van vooruitgang worden opgezocht.

Doch wie zal de leiding der loterij met den aankleve op zich nemen?

Mogt dit schrijven eene goede ontvangst te beurt vallen, dan zou de ondergeteekende, zonder eenige geldelijke belooning te vragen, die taak op zich willen nemen, onder toezigt echter van geachte mannen en met goedkeuring des gouverneurs, die nimmer achter blijft, om hetgeen goed en regt is voor te staan.

A. COPIJN.

Mechanieke uurwerken.

Onder de talrijke merkwaardigheden, die het schoone Duitschland buiten zijne natuurtooneelen den reiziger aanbiedt, behoort het stadhuis te Jena. Het is een der oudste en zonderlingste der wereld. Boven de wijzerplaat ziet men een grijnzenden bronzen kop, die als de klok slaat zijn grooten mond wijd opent. Aan zijne regter zijde staat het beeld van een grijsaard, die een gouden appel op het eind van een stok houdt. Zoo dikwijls de mond zich opent, steekt hij hem den appel toe, maar trekt dien terstond terug wanneer de kop in den appel schijnt te willen bijten. Ter linker zijde staat een engel met een boek in de hand, die bij elken klokslag met de eene hand zijn boek opheft en met de andere een schel klokje luidt. De bronzen kop heet door geheel Duitschland Hans van Jena, en die naam wordt aan alle nieuwsgierigen gegeven, die zich met de zaken van anderen bemoeijen maar er de droevige gevolgen van ondervinden. — Naar het volksverhaal is deze kop het afbeeldsel van zekeren Klaus, den nar van Ernst, keurvorst van Saksen, die zich met alles bemoeide, maar met zoo veel voorzigtigheid, dat bij het overlijden van den keurvorst een der erfgenamen hem kocht voor *f* 600.000. Voorwaar, de kooper was niet minder nar dan Klaus.

Ook Zwitserland beroemt zich op een dergelijk uurwerk. Te Bern trekt een klokkentoren, met veel mechaniek, bijzonder de aan-

dacht. Behalve twee wijzerplaten, die de uren en minuten aanduiden, en eene derde plaat, die de maansveranderingen, de teekenen van den dierenriem en de twaalf maanden van het jaar aanwijst, vindt men er: een houten haan, die twee maal vóór en twee maal na het slaan van de klok kraait; een beeldje, dat bij elken slag met een hamertje op kleine klokjes slaat, terwijl een troep beeren met kluchtige gebaren daarom heen loopen; een ander beeldje, met een trom, zittende, dat de uren telt door het openen van den mond en het nederlaten van een schepter, dien het in de hand houdt, terwijl het met de andere een zandlooper omkeert; een staanden leeuw, die eveneens de uren telt, maar door het laten zakken van een degen, dien hij tusschen de klaauwen heeft, en eene kleine beweging met zijnen kop; eindelijk een automaat, die den Hertog van Zähringen in volle wapenrusting voorstelt, en bij elken slag van het uurwerk op eene klok schijnt te slaan.

Wie makers zijn van beide bovengenoemde klokken is niet bekend. Het uurwerk in den schoonen domtoren van Straatsburg is door Schwilgué vervaardigd. Op de wijzerplaat buiten de kerk worden de uren met hunne verdeelingen, de dagen der week, de sterrebeelden, de maansveranderingen, enz. aangetoond, terwijl op de plaat boven den toren nog meer andere aanwijzingen voorkomen. Als het middaguur geslagen heeft, komen de twaalf Apostelen te voorschijn en groeten den Christus, die op een pedestal staat, en de handen zegenend naar hen uitgestrekt houdt, terwijl een haan op den daarnevensstaanden toren klapwiekt en drie malen kraait.

Veel vernuftiger uitgedacht en meer bewonderenswaardig is nogthans een zeker kunstig uurwerk, dat geheel Europa in verbazing heeft gebragt, en in de laatste helft der vorige eeuw door Jacob Droz te Neufchatel vervaardigd is. Dit uurwerk wijst de uren, minuten en seconden aan, slaat de uren, kwartieren en minuten, terwijl op het midden van de wijzerplaat de loop van de planeten, van de zon en van de maan, benevens de maand en de dag van het jaar worden aangeduid. Bovenaan vindt men een wolkrijken hemel, waaraan sterren opkomen en weder verdwijnen. Zoodra het uur geslagen is, hoort men achtereenvolgens negen onderscheidene muzijkstukjes uitvoeren, sommige van welke door de echo herhaald worden. Eene vrouw geeft, door de beweging welke zij maakt, de noten aan en houdt de muzijk van de stukken die gespeeld worden, in de hand. Tusschenbeide neemt zij een snuifje en zij maakt ten slotte haar kompliment voor de hoorders. Vervolgens fluit een kanarievogel acht verschillende stukjes, en beweegt daarbij het ligchaam op gelijke wijze als men bij een levenden vogel opmerkt. Hij staat op de hand van een Cupido, die door gebaren zijne bewondering te kennen geeft. Daarna blaast een schaapherder eenige aria's op de fluit, terwijl hij met de beweging van zijn ligchaam de maat aangeeft, en welke twee liefdegodjes zich buigen. Naast den herder staat een grazend en blatend schaapje, door een hond bewaakt, die den herder schijnt te vlijen. Tevens houdt deze hond een waakzaam oog op een naast hem staand korfje met vruchten; neemt iemand iets van die vruchten weg, dan blaft hij en houdt daarmede niet op vóór men het weggenomene weder in het korfje heeft gelegd. Een der koningen van Spanje heeft dit uurwerk voor 400 gouden Louisen gekocht; in derdaad eene zeer geringe som voor zulk een kunstwerk. — De zoon van den vervaardiger was een even groot kunstenaar als zijn vader. Onder andere werktuigen heeft hij vervaardigd een jong kind, dat voor een lessenaar een voorbeeld naschrijft en dat wel even als een levend wezen doet: het doopt de pen in den inkt, begint een nieuwen regel als de voorgaande vol is en houdt zijne oogen dan op het voorbeeld, dan weder op het schrift gevestigd.

Bij sommige dezer automaten, ook bij die der kunstenaars Droz, is het te bejammeren dat de vervaardigers, om het wonderbare daarvan te verhoogen, een- en andermaal tot kunstgrepen hunne toevlugt hebben genomen, die hun werk van een toonbeeld van menschelijk genie en geduld tot eene kwakzalvers-vertooning verlagen. Zoo leest men b. v. van den zoo even vermelden schrijver van Droz, *dat het beeld naschrijft, wat men het voorzegt*, hetgeen noodzakelijk door eenen of anderen kunstig verborgen menschelijken helper moet te weeg gebragt worden. Bekend is ook, in dit opzigt de schaakspeler van den Baron van Kempelen, die na geheel Europa in rep en roer te hebben gebragt, omdat men het beeld voor een zuiver mechanisch kunststuk hield, eindelijk ontdekt werd eenen bekwamen schaakspeler van zeer kleine statuur te bevatten.

Over de oorzaken van strenge en zachte winters.

Het is bekend dat door de ongelijke warmte der aardgordels, voornamelijk twee elkander tegenovergestelde luchtstroomen in den dampkring ontstaan, een noordelijke en een zuidelijke. Beide kunnen nooit aanhoudend alleen op den noordelijken halven aardkloot heerschen, maar neutraliseren en heffen elkander op of wisselen gestadig af.

Van daar kan ook een misgewas niet ligt gelijktijdig in alle graanvoortbrengende landen van Europa, Azie en Amerika plaats grijpen, doordien de gewone oorzaak van slechte oogsten, menigvuldige regen, als een gevolg van zuidelijke luchtstroomen, slechts tot een bepaald gebied beperkt kan wezen. Dezelfde oorzaak brengt dikwerf opmerkelijke tegenstellingen in de winter-temperatuur van verschillende landen te weeg. Zoo bevroren in de maand December des jaars 1839, in welke maand in Duitschland het weder bij uitstek zacht was, meer dan 6000 Russische soldaten, op marsch naar Khiwa, tusschen de Kaspische zee en het meer Aral. Daarentegen was de volgende December-maand voor Duitschland en Frankrijk bij uitnemendheid koud, zoodat de thermometer te Lyon tot — 15° Reaumur daalde, terwijl Zuid-Rusland te dier tijde ongewoon warme dagen had, en bij eene temperatuur van + 18° aldaar rozen en andere bloemen en tuingewassen begonnen te bloeijen. Soms vindt de neutralisatie en verwisseling der aanhoudende zuidelijke of noordelijke stroomingen niet plaats op onderscheidene gedeelten der oppervlakte, maar in verschillende lagen of hoogten des dampkrings, en alsdan kan de temperatuur algemeen of gelijkmatig zijn. De noordelijke luchtstroom vertoeft gaarne in de lagere streken der lucht; daaruit ontstaan zulke koude winden, als wij in December van 1853 ondervonden. De zuidelijke stroomen heerschen veelal in hoogere streken des dampkrings. Zij vormen de westelijke, even als de noordelijke de oostelijke winden doen ontstaan. Eerst na verkoeling der zuidelijke strooming en haar daardoor veroorzaakt lager dalen, worden de noordelijke winden in de lagere gewesten der lucht overwonnen en wijken zij voor de westelijke. Van daar hebben dan ook die jaren, waarin hevige stormen uit het zuidwesten heerschen, milde winters; zoo als dit het geval was met den winter van 1852—53 in tegenstelling met dien des vorigen jaars, in welk jaar de noordelijke winden de overhand gehad hebben.

In een onlangs over de Krim uitgekomen werkje van prins Anatole de Demidoff wordt met veel lof over de Nederlandsche kolonien van weldadigheid gesproken. Nadat de schrijver gewaagd heeft van het Russische stelsel om degenen die gevaarlijk voor de maatschappij zijn naar Siberie te zenden even als men hen in Engeland naar Botany-baai verbant, vervolgt hij: wij echter zijn welligt in de mogelijkheid om de straf met de verbetering der misdadigers gepaard te doen gaan. Voor dat philantropische doel geschikte kolonien schijnen mij bij uitnemendheid in staat om het vraagstuk op te lossen dat waarachtige menschenvrienden zoolang bezig gehouden heeft. Eene bewonderenswaardige poging, daartoe in den laatsten tijd in Holland in het werk gesteld, heeft aan Europa getoond hoeveel partij er te trekken is van eene goed bestuurde vereeniging tot genezing der maatschappelijke kwalen. De proefneming tot herstel van het pauperisme genomen door den generaal Van den Bosch, is een lofwaardig voorbeeld. Door middel van geringe inschrijvingen heeft de scheppende geest van den Hollandschen generaal eene model-inrigting weten tot stand te brengen, waardoor langzamerhand bedelaars, landloopers en weezen, in kolonien vereenigd door arbeid hun bestaan vinden. En nu houde men hierbij in het oog dat Holland zijne gronden heeft moeten koopen, terwijl Rusland over een gansch rijk kan beschikken. Het stelsel van kolonisatie op het leger toegepast heeft niet ver van dezelfde gewesten, de gelukkigste resultaten geleverd.

De *Moniteur* behelst een artikel over de wegen ter verbinding der beide Russische hoofdsteden. Peter de Groote ontwierp het plan, om Petersburg met Moskou door een boomweg te verbinden — een groote weg, die 260 uren gaans uit naast elkander gelegde boomstammen zou bestaan. Toen in het jaar 1743 de philantroop Jonas Hanway door Rusland reisde, was deze weg eerst ongeveer 100 Engelsche mijlen gevorderd. Volgens zijne berekeningen waren er over de twee millioen boomen tot deze 100 Engelsche mijlen verbruikt geworden.

De reiziger Daniel Clarke, die dezen weg in het begin der negentiende eeuw tot op de hoogten van den Waldai betrad, klaagde over de heillooze stooten op dezen boomweg, ofschoon de tusschenruimten tusschen de stammen tamelijk zorgvuldig met zand en aarde opgevuld waren. De overblijfselen dezer boschverwoestende ondernemingen zijn thans nog meer een voorwerp der nieuwsgierigheid. Hier en daar ziet men ze nog van den grooten gemacadamiseerden weg, die nu de beide hoofdsteden verbindt, overal groeijen gras en struikjes tusschen de rottende stammen. De chaussee is een waar prachtwerk. De spoorweg die onder Nikolaas I door een Amerikaanschen ingenieur werd aangelegd, komt eerst onder den tegenwoordigen Keizer voor het publiek langzamerhand ten nutte. Bij zijnen aanleg dacht de regering slechts aan zich zelve. Toen Czaar Nikolaas — zoo meldt de *Moniteur* — om de rigting des wegs gevraagd werd, nam hij een liniaal en trok op de kaart eene regte lijn van Petersburg naar Moskou. Zoo geschiedde het, dat stations en bruggen dikwijls midden in stille woestenijen liggen en het publiek weinig baatten, daar hetzelve van de plaatsen dikwijls een grooten afstand tot aan de stations af te leggen heeft, eer het de baan bereikt.

Aan den *Constitutionnel* wordt uit St. Petersburg geschreven dat de laatste Keizerlijke ukase betrekkelijk de nieuwe ligting aan krijgsvolk aldaar een diepen en smartelijken indruk heeft gemaakt. » Sedert het jaar 1836 is het thans de eerste maal dat eene ligting van tien man op het duizendtal inwoners over nagenoeg de geheele uitgestrektheid des rijks uitgeschreven wordt. Rusland is voor het leveren van rekruten verdeeld in twee groote helften, de oostelijke en westelijke, die beurtelings het jaarlijks benoodigde aantal manschappen moeten leveren. Doch in 1836 heeft in de beide helften gelijktijdig eene ligting plaats gehad, en wel van vijf man op de duizend zielen. In 1840 hebben 25 gouvernementen zes, en 22 andere vijf rekruten per duizendtal inwoners geleverd. In 1848 en 1849 zijn in de westelijke helft zeven, en in de oostelijke vier man per duizendtal geligt. Eerst sedert het begin van den tegenwoordigen oorlog zijn de beurtelingsche ligtingen tot tien en twaalf man per duizendtal opgevoerd, dan eens in de oostelijke en dan eens in de westelijke helft des rijks. Doch het was nog niet voorgekomen, dat het gouvernement de bevolking van schier het geheele rijk op eens aan eene zoo zware opoffering onderwierp.

» Eene gewone ligting, van zeven of acht rekruten per duizendtal inwoners in eene helft des rijks, levert gemiddeld 80,000 man op. Door de tegenwoordige ligting zal het gouvernement alzoo hoogstens 200,000 rekruten bekomen; di

cijfer zal nog naauwlijks toereikend zijn om de groote verliezen, die het Russische leger sedert het begin des oorlogs geleden heeft, te herstellen; en evenwel is die ligting weder een zware slag voor het nationale vermogen: want een lijfeigene wordt op de waarde van omstreeks 5000 roebels geschat; voor ieder grondeigenaar die 1000 lijfeigenen bezit, staat dus de tegenwoordige ligting gelijk met eene gedwongen heffing van 50,000 roebels.

Onlangs heeft zich te Brussel eene maatschappij gevestigd, die zich ten doel stelde om in de provinciën Groningen, Friesland, Overijssel en Drenthe ongecultiveerde gronden aan te koopen en die door besproeijing in vruchtbaar land te herschappen; dit zoo zeer gewenscht plan, ofschoon thans nog in geenen deele verwezenlijkt, schijnt toch reeds eene gunstige uitwerking gehad te hebben, daar men van verschillende zijden verneemt, dat men hoe langer zoo meer de nuttigheid begint in te zien van het scheiden der onverdeelde marken, die in Drenthe nog zooveel aanwezig zijn en weinig of geen voordeel op vele plaatsen aanbrengen; immers vele dier uitgestrekte heidevelden zijn nergens anders geschikt toe, dan er slechts Drentsche schapen op te weiden, die toch betrekkelijk weinig voordeel kunnen aanbrengen. Onder anderen is men thans in Havelte druk bezig met het beraadslagen over genoemde verdeeling der marken aldaar; daar men teregt begrijpt, dat, als aan ieder zijn aandeel wordt toegewezen, om daarmede naar verkiezing te handelen, het dan spoediger voor den landbouw zal geschikt gemaakt worden en veel meer voordeel zal opleveren, vooral in deze duurte, die zekerlijk ook voordeelig op de landontginning werkt.

Burgerlijke Stand.

Van den 18den tot den 24sten Januarij 1856, zijn alhier ingeschreven als overleden:

Den 18den, Neeltje, dochter van Gerrit Kwint, en Claartje van Ravenswaaij, 1 jaar en 4 maanden.— Den 19den, H. Sol, 33 j., kok aan boord van het schip *Texel*.— Idem, Dido Henriette van Beudeker, 89 j. n. g.— Idem Cornelis Nicolaas David, 18 j.— Den 20sten, Petronella Chrisje van Greeve, 90 j. n. g.— Idem, Carl Wilhelm Ludwig Stoman, genaamd Seiler, 30 j., Jager.— Den 21sten, Dagonda Zeelst, 62 jaren.

Producten Handel.

Bij inschrijving verkocht:

Kakao. Den 25 dezer, 25 balen van Plantaadje *Caledonia* }, a 20,11 cent.

Scheepvaart.

Aangekomen.

Den 24 dezer, de Fransche schoener *La belle Poule*, kapt. M. Giaimo, van Caijenne.

Den 25sten, de Hamb. sloep *Pomona*, kapt. Dekker, van Demerarij.

Idem, de Fransche Stoomboot . . . . , van Caijenne.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Wilhelmina, kapt. C. H. Klint, adres bij C. J. Leijsner.

Cuba, kapt. Zeijlemaker, adres bij F. P. Bouguenon.

Noord Holland, kapt. F. C. Overeem, adres bij F. P. Bouguenon.

Plata, kapt. J. H. Henning, adres bij F. P. Bouguenon.

Willem en Carel, kapt. N. D. Steenveld, adres bij H. Degenhard.

Suriname, kapt. P. Reijntjes, adres bij Gisius en Co.

Texel, kapt. H. J. Hubert, adres bij Gisius en Co.

Calijpso, kapt. D. R. Nolles, adres bij H. C. Levy.

Goede Verwachting, kapt. A. R. de Lang, adres bij Gisius & Co.

Anna Arnoldina, kapt. van Wijk, adres bij Gisius & Co.

Gedrukt bij J. C. MULLER Az.